

**LEVICE
KAPITÁLU
SABOTUJE
ANARCHISTICKÉ
HNUTÍ:**

BRAŇME SE!

Záhy poté, co došlo eskalaci války na Ukrajině, se pod praporem anarchie začaly výrazně projevovat dvě naprosto odlišné tendence. Jedna tendence trvá na tom, že všechny mezistátní válečné konflikty jsou válkami buržoazie proti proletariátu, a tudíž naše účast v nich nemůže prospět zájmům vykořisťované třídy. Druhá tendence se zaměřuje na materiální, ideologickou a propagandistickou práci na podporu státního válečného úsilí Ukrajiny a považuje to za pragmatický krok pro budoucí sebeorganizaci.

Při pohledu na tyto dva směry mnozí hovoří o zásadním rozkolu v anarchistickém hnutí. Jenže "teorie rozkolu" předpokládá, že jde o různé projevy jednoho hnutí, což však neodpovídá realitě. Jsme spíše svědky toho, jak se s použitím stejné anarchistické symboliky rozvíjí dvě naprosto odlišná hnutí: revoluční proletářské hnutí nahlížející svět optikou třídního boje a hnutí černorudé sociální demokracie nahlížející svět optikou radikálního demokracie tj. levicového reformismu a oportunistu.

Zatímco první hnutí staví svůj základ v rozvíjení proletářské autonomie v opozici vůči moci buržoazní třídy, základem druhého hnutí je mezitřídní kolaborace – národní svazek proletariátu s buržoazií. První hnutí v případě války na Ukrajině hledá spojení s proletáři na Ukrajině, v Rusku a dalších částech světa, druhé hnutí připoutává proletariát k projektu buržoazie tím, že ho tlačí k podpoře těch buržoazních frakcí, které nyní čelí tlaku rusko-čínského imperialistického bloku. Tato hnutí si sice obě nárokují označení anarchistické, ve skutečnosti však jde o dvě hnutí stojící ve vzájemném protikladu. Napětí a protiklad mezi nimi nelze zrušit nebo překlenout. Střetává se zde revolucionářská energie s energií kontrarevoluční.

Projevy sabotérství ze strany levice kapitálu

Zmiňujeme-li se o antagonismu dvou protikladných hnutí, je řeč o velice konkrétních konfliktních situacích, kdy se jedna strana snaží prosadit na úkor té druhé. Sociálně demokratická, proválečná tendence levice kapitálu má nyní početní a materiální převahu. Její stoupenci jsou si toho vědomi, tudíž s jistou dávkou sebedůvěry vedou útoky proti revolučně anarchistickým strukturám a projektům. Jejich cílem je zbavit autentické anarchistické hnutí zdrojů, podpory, prostorů pro prezentaci. Zkrátka potlačit ho a marginalizovat. Arzenál použitých metod je široký. Někdy je třeba anarchistickým projektům blokován přístup na veřejné akce pod nejrůznějšími záminkami. V Česku je populární záminkou “nedostatečná kapacita”. Probíhá to tak, že se na nějakou událost sezvou nejrůznější liberální spolky, nevládní či charitativní organizace a vzápětí se těm anarchistickým tvrdí, že už pro ně nezbylo místo. Vzpomeňme třeba na festival *Riot Over River* nebo zimní *Anarchistický festival knihy* v Praze. Jinou metodou je pak aktivní tlak na různé kolektivy, aby anarchistickým a antimilitaristickým projektům odepřeli spolupráci. Zmínit můžeme například nátlak ze strany *Anarchistické federace* a nakladatelství *Utopia libri* na kolektiv brněnského *bookfairu*, aby zamezil přístupu na událost *Antimilitaristické iniciativě* a *historickému spolku Zádruha*. Příznačné je, že takové tlaky zpravidla probíhají naprosto intrikánsky za zády osob, kterým mají být prostory znepřístupněny a bývá to doplněno dehonestací, pomlouvačnou kampaní: anarchisté jsou lživě označeni za agresory či pacifisty, dogmatiky, puritány, putinovce nebo odpírače pomoci válkou postižené populaci. Taková nesmyslná obvinění se často zakládají na překrucování, výslovném lhaní a odpírání možnosti obviněným osobám se obhajovat. Lidem méně se orientujícím v souvislostech často stačí taková vágní a ničím neprokázaná obvinění, aby spolupráce s anarchisty byla rozvázána. Prakticky to může znamenat třeba zrušení domluvené události několik dnů před konáním, jako tomu bylo například u benefiční akce *Make Tattoo Not War*, která byla zrušena na popud členstva *Anarchistické federace*. To, stejně jako v ostatních případech, nemělo ani kuráž, aby svůj krok komunikovalo přímo s dotčenými osobami. Naznačuje to, že i když útočí z pozic v současnosti většinové tendence, obávají se přímé konfrontace. To je slabina, které by anarchistické hnutí mělo strategicky využít proti nim.

Samotnou obsáhlou kapitolou by pak mohla být propagandistická strategie. Levice kapitálu se systematicky snaží revolučně anarchistický proud ve svých médiích redukovat na hlas několika málo osob. Chtějí tím v rámci své propagandy přizívit u svých stoupenců pocit, že vlastně nejde o žádné svébytné hnutí, ale marginální hlas několika izolovaných pomatenců. To se mimo jiné projevuje tak, že anarchistické kritické hlasy projevené anonymně jsou spekulativně přisuzovány stále stejným jednotlivcům, jako by snad ani nemohl existovat nikdo jiný se stejným pohledem. Vyjádření kolektivů jsou také svévolně prezentována jako vyjádření individualit, a některé dlouhé roky působící skupiny jsou dokonce označovány za neexistující, jako to dělá *Anarchistická federace* v případě skupiny *Třídní válka*.

Přehlédnout nelze ani snahy z historické paměti "vymazat" některé anarchistické projekty. Například *Anarchistická federace* má v oblibě v reportech z akcí používat výčet všech přítomných reformistických spolků, ale participující anarchistické iniciativy nezmínit. K tomuto propagandistickému tlaku lze přičíst také aktivní ničení anarchistické propagace v ulicích (plakátů, samolepek, graffiti) a její překrývání propagandou levice kapitálu. Dochází třeba k tak absurdním situacím, kdy jsou plakátové pozvánky na internacionalistický protiválečný kongres systematicky přelepovány pozvánkami na prvomájovou sešlost organizovanou skupinami, které tvrdí, že stojí proti válce.

Závažnost situace dokresluje také kauza udavačů *Anatolie Dubovika* a *Alexandra Kolčenka*, kteří ohrožují bezpečnost anarchistů v Rusku tím, že poskytují represivním složkám citlivé informace. Levice kapitálu v českém prostředí tyto udavače akceptuje a dále nekriticky poskytuje prostor jejich hlasu. Děje se to například na webu a v časopisech *Anarchistické federace*, v časopisu *Kontradikce* a na *Anarchistickém festivalu knihy* v Praze. Pokud toto prostředí akceptuje osoby udávající putinovskému režimu anarchisty žijící v Rusku, může to být předzvěstí, co se bude dít, přiblíží-li se válečné drama k našim domovům. Lze očekávat, že v takovém případě budou lidé stojící za těmito projekty toto odporné jednání aktivně prosazovat i v místním kontextu. Záminkou může být jakékoli vzepření se jejich proválečné linii. Udavači mohou označit a ohrozit kohokoli, kdo bude narušovat národní jednotu proletářským internacionalismem. Kohokoli, kdo se odmítne podřídit nucené mobilizaci. Kohokoli, kdo se rozhodne nezákonně opustit zemi. Kohokoli, kdo odmítne

mezitřídní kolaboraci proleteriátu s buržoazií ve jménu antifašistické nebo “antiimperialistické” koalice. Kohokoli, kdo bude podporovat dezertéry a vojáky bouřící se proti vlastnímu důstojnictvu. Kohokoli, kdo bude prosazovat porážku místní vlády a buržoazie bez ohledu na válečnou propagandu, která to bude vykreslovat jako napomáhání nepříteli.

Je nutné brát v úvahu, že levice kapitálu, navzdory deklarované protistátnosti, nikdy neváhá potírat své oponenty s pomocí represivních složek státu, má-li k tomu příležitost. Je v zájmu revolučního anarchismu jí v tom zabránit a o příležitosti ji připravit. Rizika jsou příliš velká na to, aby bylo možné to ignorovat nebo podceňovat.

Potřeba účinné obrany

Mohlo by se zdát, že uvedené způsoby, jakými je levicí kapitálu sabotována činnost revolučního anarchismu, nestojí za větší pozornost. Myslíme si, že opak je pravdou. Musíme obranu před tímto fenoménem zařadit mezi naše priority. Útoky, kterým anarchistické prostředí čelí, se stupňují a mají nezanedbatelný dopad na naši činnost.

V minulosti došlo k pokusům věnovat se vlastní anarchistické činnosti a levici kapitálu nevěnovat pozornost. Nefungovalo to! Ukázalo se, že to není možné a stále nám byly kladeny do cesty ohromné překážky. Levice kapitálu využila každé příležitosti za našimi zády intrikánsky útočit a sabotovat naši činnost. Praxe nás tedy naučila přijmout fakt, že mezi anarchistickým hnutím a levicí kapitálu je nepřekonatelný antagonismus. Není možné vedle sebe nekonfliktně koexistovat. Druhá strana nám bude škodit a útočit na nás i v případě, že z naší strany bude přicházet pouhá ignorace nebo mlčení.

Vždy, když anarchistické hnutí čelí útokům ze strany fašistických nebo ultra-konzervativních sil, nikdy neváhá použít všechny dostupné prostředky k obraně vlastního prostoru a své členské základny. Naše hnutí by nemělo váhat, ani když podobné útoky někdo organizuje pod vlajkou anarchie, protože tím prokazuje, že lidé mohou prakticky stát na straně kontrarevoluce a státní politiky, i když teoreticky tvrdí, že jsou revoluční silou.

Musíme analyzovat, jak lidé jednají, a jaké to má dopady. Je naprosto nepodstatné, jak tomu říkají a jakým praporem mávají. Pokud někdo sabotuje anar-

chistické hnutí, je třeba nekompromisně odpovídat organizovanou sebeobranou. Levice kapitálu je jednou z mnoha překážek, kterou musí revoluční anarchismus vědomě a kolektivně překonat.

*** NĚKTEŘÍ ANARCHISTÉ Z REGIONU STŘEDNÍ EVROPY
(ČERVEN 2024)**

